

Sygn. akt I Ca 199/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSO Arkadiusz Kuta (spr.)

Sędziowie : SO Dorota Twardowska

SO Ewa Pietraszewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Danuta Gołębiwska

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 roku w Elblągu

na rozprawie

sprawy z wniosku W. C.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 11 marca 2015 roku , sygnatura akt IX Ns 336/14

postanawia :

1. oddalić apelację ;
2. zasądzić od wnioskodawcy W. C. na rzecz uczestnika (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za drugą instancję .

Sygn. akt I Ca 199/15

UZASADNIENIE

W. C. wystąpił z wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu obciążającej nieruchomość położoną w miejscowości A. w Gminie P. , oznaczoną w rejestrze gruntów numerem (...) , dla której Sąd Rejonowy w Elblągu prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) , obejmującą powierzchnię znajdującą się pod dwoma słupami elektroenergetycznymi wysokiego napięcia 400 kV wraz z pasem ochronnym i powierzchnię pod linią elektroenergetyczną wysokiego napięcia wraz z pasem ochronnym na rzecz przedsiębiorcy - (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 94.650 zł . Wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania .

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. domagała się oddalenia wniosku , podnosząc zarzut zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu urządzeń przesyłowych linii elektroenergetycznej o napięciu

400 kV relacji G. B. - O. M. na nieruchomości wnioskodawcy . Uczestnik wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania .

Postanowieniem z dnia 11 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Elblągu oddalił wniosek (punkt I) oraz oddalił wniosek uczestnika o zwrot kosztów postępowania (punkt II) .

Sąd pierwszej instancji ustalił , że W. C. jest właścicielem nieruchomości (...) położonej w miejscowości A. w Gminie P. , stanowiącej działkę numer (...) . Przez nieruchomość przebiegają naziemne linie elektroenergetyczne o napięciu 400 kV relacji G. B. – O. M. , stanowiące własność (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. . Ustalono dalej , iż Urząd Wojewódzki w E. Wydział Ochrony (...) decyzją z dnia 14 czerwca 1986 roku udzielił Zakładowi (...) w O. pozwolenia wodnoprawnego na skrzyżowanie napowietrznej linii energetycznej z rzekami wymienionymi w decyzji . Następnie Urząd Wojewódzki w O. Wydział Budownictwa , Urbanistyki i Architektury decyzją z dnia 11 stycznia 1989 roku udzielił pozwolenia na budowę linii elektroenergetycznej 400 kV G. – O. M. do granicy województwa , a Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w E. postanowieniem z dnia 16 czerwca 1989 roku zaopiniował pozytywnie projektowaną trasę linii napowietrznej . Urząd Wojewódzki w E. Wydział Ochrony (...) w dniu 20 czerwca 1989 roku postanowił o uzgodnieniu projektu przebiegu linii napowietrznej G. B. – O. M. . Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w E. postanowieniem z dnia 16 czerwca 1989 roku zaopiniował pozytywnie projektowaną trasę linii . Urząd Wojewódzki w E. (...), (...) i Budownictwa decyzją z dnia 27 lipca 1989 roku zatwierdził Zakładowi (...) w O. plan realizacji obejmujący budowę linii na odcinku województwa (...) . Zakład (...) w O. decyzjami z dnia 5 kwietnia 1990 roku i 14 lutego 1991 roku wydanymi przez Urząd Wojewódzki w E. (...), (...) i Budownictwa uzyskał pozwolenie na budowę linii napowietrznej 400 kV relacji G. B. – M. .

Poprzednik prawny wnioskodawcy - S. C. wyraził zgodę na lokalizację urządzeń energetycznych na nieruchomość położoną w miejscowości A. w Gminie P. , stanowiącej działkę ewidencyjną o numerze (...) . S. C. otrzymał odszkodowanie za zniszczoną ziemię w związku z wykonywanymi pracami budowlanymi .

Urządzenia przesyłowe zostały przejęte do eksploatacji przez Państwowy Zakład (...) w O. , który w dniu 9 lipca 1993 roku uległ podziałowi w celu wniesienia przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa do spółki (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oraz przekształceniu w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa – Zakład (...) Spółka Akcyjna w O. . Linia 400 kV G. B. – M. została wniesiona przez Skarb Państwa do spółki akcyjnej (...) z siedzibą w W. . W dniu 31 maja 1994 roku odbyło się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Akcjonariuszy spółki (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i dokonano podwyższenia kapitału akcyjnego spółki , a kwota podwyżki została pokryta aportem przekazanym spółce przez Skarb Państwa (m. in. linią 400 kV G. B. – M.) i w następstwie tych czynności (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zostały właścicielem linii 400 kV G. B. – M. . (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poddano trwającej od 11 grudnia 2007 roku procedurze podziału i ze Spółki wydzielono przedmiotową linię , którą przejęła (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. . W dniu 11 grudnia 2008 roku Spółka zmieniła firmę na (...) Spółka Akcyjna , a w dniu 9 stycznia 2013 roku na firmę (...) Spółka Akcyjna .

Sąd pierwszej instancji uznał , że wniosek W. C. nie zasługuje na uwzględnienie , co było konsekwencją skutecznego podniesienia przez uczestniczkę zarzutu nabycia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przez zasiedzenie . Nie było sporu co do tego , że na nieruchomości wnioskodawcy znajdowały się urządzenia przesyłowe wchodzące w skład przedsiębiorstwa uczestnika , zaś przedmiotowe linie elektroenergetyczne powstały w trakcie procesu budowlanego trwającego w latach 1987 – 1993 . Sąd pierwszej instancji podkreślił , że przedmiotem rozpoznania w sprawie było nabycie przez uczestnika służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu – wzięwszy pod uwagę konieczność odniesienia się do stosunków faktycznych panujących na nieruchomości wnioskodawcy przed datą wprowadzenia do polskiego systemu prawa cywilnego regulacji normującej wprost instytucję służebności przesyłu , co nastąpiło z dniem 3 sierpnia 2008 roku . Założono zatem dopuszczalność zasiedzenia przez przedsiębiorców służebności odpowiadających treścią służebności przesyłu i możliwość doliczenia do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia takiej służebności okresu posiadania trwałych urządzeń przesyłowych przed rokiem 2008 . Do badania skuteczności zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu należało stosować odpowiednio przepisy o nabyciu przez zasiedzenie służebności gruntowej .

Zgodnie z art. 292 k.c. służebność gruntowa mogła być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku , gdy polegała na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia . Z kolei z art. 172 k.c. wynikało , iż posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność , jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny , zaś w przypadku istnienia złej wiary posiadacza okres ten wydłużał się do lat 30 .

Ustalono dalej , że działka , na której znajdują się urządzenia wchodzące w skład przedsiębiorstwa uczestnika stanowiła pierwotnie własność poprzednika prawnego wnioskodawcy – S. C. , który zbył ją następnie na rzecz brata . Nieruchomość ta stanowiła zatem własność osoby prywatnej i z chwilą wybudowania linii na tej działce przedsiębiorstwo przesyłowe weszło w posiadanie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu . Całokształt okoliczności ujawnionych w sprawie nakazywał przyjęcie , że posiadanie uczestnika miało charakter posiadania w dobrej wierze . Do takiej konstatacji Sąd pierwszej instancji doszedł w oparciu o treść zeznań świadka S. C. , który wskazał , że wyraził zgodę na wybudowanie tych linii za odszkodowaniem za powstałe w trakcie procesu budowlanego zniszczenia na nieruchomości . Przez cały okres posiadania służebności linie energetyczne były i są regularnie konserwowane przez przedsiębiorcę przesyłowego , co odbywa się za zgodą właściciela nieruchomości . Poprzednicy prawni uczestnika korzystali z przedmiotowej nieruchomości będąc w uzasadnionym przekonaniu , iż wykonują swoje uprawnienia w zakresie przysługującej im służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu . Dla okresu zasiedzenia wymagany był upływ 20 lat , który zakończył się z dniem 1 stycznia 2014 roku .

Sąd pierwszej instancji oddalił więc wniosek W. C. o ustanowienie służebności przesyłu uznając , że uczestnik nabył przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 2014 roku służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającą nieruchomość numer (...)położoną w miejscowości A. , dla której prowadzi się księgę wieczystą (...)uprawniającą każdorazowego przedsiębiorcę będącego właścicielem linii i urządzeń do utrzymywania znajdujących się na nieruchomości linii elektroenergetycznej o napięciu 400 kV wraz ze słupami podtrzymującymi znajdującymi się na tej nieruchomości oraz do wstępu w celu wykonywania czynności technicznych związanych z eksploatacją , modernizacją , naprawą , konserwacją , remontami i przebudową linii energetycznych zgodnie z ich przeznaczeniem .

Apelację od tego postanowienia złożył W. C. domagając się jego zmiany i uwzględnienia wniosku o ustanowienie służebności lub uchylenia postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania .

Zarzucał orzeczeniu Sądu pierwszej instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu , że uczestnik nabył przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 2014 roku służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu znajdując się w dobrej wierze , kiedy przyjąć należało , iż posiadanie nieruchomości przez poprzednika prawnego wnioskodawcy cechowała zła wiara . W ocenie skarżącego dowolne było także ustalenie Sądu pierwszej instancji , że jego poprzednik prawny wyraził zgodę na posadowienie na gruncie stanowiącym ówczesnie jego własność elementów linii napowietrznej 400 kV , kiedy S. C. w istocie udzielił zgody jedynie na wejście ekipy budowlanej na własną nieruchomość celem realizacji inwestycji , a próbując przy tym uzyskanie od poprzednika prawnego uczestnika ekwiwalentu za szkody powstałe przy wykonywaniu prac .

W uzasadnieniu apelacji wywodzono , że zarówno uczestnik , jak i jego poprzednicy prawni , korzystali z nieruchomości w złej wierze , zaś przeprowadzone przed Sądem pierwszej instancji postępowanie dowodowe nie usprawiedliwiało tezy , aby S. C. , jak i sam wnioskodawca , kiedykolwiek udzielali zgody na posadowienie na nieruchomości elementów linii napowietrznej . S. C. nie został zapoznany z planami przebiegu linii i zakresem ingerencji w jego prawo własności do nieruchomości , zaś zgoda dotyczyła jedynie umożliwienia wykonania prac związanych z budową linii napowietrznej , za jednoczesnym wynagrodzeniem prognozowanych szkód związanych z realizacją prac budowlanych . A. odwołując się do treści przedłożonego przez uczestnika pisma „ dot. budowy linii 400kV G. B. – O. M. ” nie przeczył , że dokument ten został podpisany przez S. C. , niemniej nie można było zakładać , że zawarta w nim była zgoda na ustanowienie na nieruchomości służebności przesyłu . Dokument ten nie był również opatrzony datą . Potwierdzeniem złej wiary ma być także pismo uczestnika z 26 czerwca 2013 roku informujące o zainteresowaniu zawarciem umowy o ustanowienie służebności przesyłu .

Uczestnik w odpowiedzi na apelację wnioskodawcy domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia od wnioskodawcy kosztów postępowania .

Sąd Okręgowy w Elblągu ustalił i zważył , co następuje :

Apelacja W. C. okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu .

Sąd pierwszej instancji dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych , które stanowiły podstawę dla wydania prawidłowego postanowienia co do istoty sprawy . U podstaw oddalenia wniosku o ustanowienie służebności przesyłu leżało uwzględnienie zarzutu tamującego – upływu terminu zasiedzenia służebności przesyłu jeszcze przed złożeniem wniosku przez W. C. .

Sąd odwoławczy przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji , a zatem nie ma potrzeby ich powtarzania . W zasadniczej części obejmują one zresztą okoliczności bezsporne , dotyczące określenia obciążonej nieruchomości gruntowej , prawa własności W. C. , spełnienia formalnych warunków do budowy linii G. B. – O. M. , posiadania służebności przez przedsiębiorstwa energetyczne i jego przenoszenia w związku z ich przekształceniami prawnymi .

Sąd Okręgowy ustala jedynie , odmiennie niż to uczyniono w pierwszej instancji , że faktyczne korzystanie z nieruchomości S. C. w zakresie odpowiadającym służebności gruntowej polegającej na przesyłaniu energii , wyrażające się czynnością przyłączenia do sieci , nastąpiło najpóźniej 31 grudnia 1993 roku . Stąd do zasiedzenia służebności doszło faktycznie w dniu 1 stycznia 2014 roku , z tym jedynie odmiennym ustaleniem , że uczestnik zasiedział służebność przesyłu .

Ponadto Sąd odwoławczy , z przyczyn nie dość jasnego wyłożenia tej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia oraz uczynienia z niej kluczowego zagadnienia apelacji wskazuje , że S. C. , poprzednik prawny wnioskodawcy , podpisał przed rozpoczęciem budowy linii energetycznej na jego gruncie pismo , w którym wyraził zgodę na taką lokalizację urządzeń energetycznych (załączone na karcie 49) . Zgoda nie dotyczyła li tylko powinności związanych z samym procesem budowy skoro zobowiązywał się także do zaniechania na własnych gruntach czynności wymienionych w punkcie 2 . Aprobował także wypłatę odszkodowania , które kompensować miało zniszczenia wywołane budową , ale ponadto odszkodowanie związane z samym posadowieniem słupów .

Z zagadnień prawnych sporna pozostaje tylko kwestia terminu wymaganego do uzyskania zasiedzenia służebności przesyłu , bowiem apelant utrzymuje , że do wejścia w posiadanie służebności doszło w złej wierze . W zasadzie poza sporem były zatem zagadnienia prawnej dopuszczalności zasiedzenia służebności przesyłu (art. 292 k.c. w związku z art. 305⁴ k.c.) , posiadania służebności (art. 352 k.c.) , czy jego przenoszenia (art. 176 § 1 k.c. w związku z 292 k.c. i art. 305⁴ k.c.) w tym możliwości zaliczenia do okresu wymaganego dla zasiedzenia służebności przesyłu , czasu w jakim posiadano służebność o takich właśnie cechach przed 3 sierpnia 2008 roku .

Zasadniczo w zarzutach apelacji skarżący podnosi , że posiadanie uczestnika , jak i jego poprzedników prawnych , nie było posiadaniem w dobrej wierze , w związku z czym nie mógł w sprawie znajdować zastosowania dwudziestoletni termin zasiedzenia wynikający z art. 172 § 1 k.c. w związku z art. 292 k.c. Za brakiem podstaw dla przyjęcia dobrej wiary miała w ocenie skarżącego przemawiać okoliczność , że ani on , ani jego poprzednik prawny S. C. nie wyrazili zgody na posadowienie urządzeń napowietrznej linii 400 kV na nieruchomości stanowiącej obecnie własność W. C. , wypłacone odszkodowanie było niewielkie i wynikało tylko ze szkód powstałych przy budowie , a uczestnik jeszcze w czerwcu 2013 roku był zainteresowany ustanowieniem służebności przesyłu .

Zarzuty te dotknięte są tą wadą , że skarżący zakłada jakoby upływ dwudziestoletniego terminu powodował zasiedzenie służebności tylko wówczas gdy posiadacze służebności byli w dobrej wierze przez cały ten okres . Przy ocenie dobrej wiary u posiadacza służebności decyduje tymczasem chwila objęcia jej w posiadanie . Późniejsza zmiana świadomości

posiadacza nie ma już znaczenia i nie uzasadnia przedłużenia terminu zasiedzenia do lat 30 . Norma art. 172 k.c. wprost wskazuje na konieczność oceny świadomości posiadacza w chwili uzyskania posiadania .

Stąd rzeczywiście decydujące znaczenie pisma załączonego na karcie 49 akt sprawy o nagłówku „ dot. budowy linii 400 kV G. B. – O. M. ” .

Wbrew stanowisku skarżącego analiza treści tego dokumentu nie pozwala na przyjęcie tezy , że zgoda S. C. dotyczyła jedynie uprawnienia do wejścia na nieruchomości w celu wykonania elementów linii energetycznej za odszkodowaniem wyrównującym powstałe w trakcie wykonywania tych prac szkody .

Jak to wyżej już ustalono z treści tego dokumentu wynika , że poprzednik prawny wnioskodawcy wyraził jednak zgodę na „ lokalizację urządzeń energetycznych na swoich gruntach ” , zgodnie z projektem technicznym oraz po uprzednim poinformowaniu o powinnościach wynikających z obowiązujących przepisów prawnych z tym związanych . Zgoda poprzednika prawnego wnioskodawcy swym zakresem obejmowała także uprawnienie do czynności związanych z budową , konserwacją i eksploatacją urządzeń energetycznych niezależnie od pory dnia i roku . S. C. godził się na ograniczenia w zakresie swojego uprawnienia do swobodnego władania nieruchomością przez zakaz utrzymywania zadrzewienia powyżej ustalonej wysokości oraz wznoszenia budynków w określonych strefach – kluczowych z punktu widzenia celu realizowanej inwestycji oraz przebiegu linii energetycznej i jej naziemnych elementów . Na dokumencie S. C. złożył własnoręczny podpis , czego nie kwestionuje się także w apelacji , zresztą wobec przyznania tej okoliczności w zeznaniach wymienionego .

Mając na uwadze okoliczności wskazane w poprzednim akapicie nie przekonują twierdzenia wnioskodawcy , że podpisanie wskazanego dokumentu stanowiło jedynie zgodę na uzyskanie rekompensaty za ewentualne szkody mogące powstać w związku z budową urządzeń energetycznych . Dokument zawiera zapis odnoszący się do kwestii wypłaty odszkodowań . Poprzednik prawny uczestnika zobowiązywał się bowiem do wypłacenia świadczenia odszkodowawczego za zniszczone plony i uprawy w czasie budowy . Odszkodowanie należało się jednak również za szkody powstałe podczas czynności eksploatacyjnych , a zatem zdarzeń przyszłych . Niezależnie od tego , dodatkowo , rolnikom , na których gruntach miały być usytuowane słupy poprzednik prawny uczestnika zobowiązywał się wypłacić odszkodowanie przyjmując średni plon upraw z powierzchni zajętej przez słup . Nie jest zatem tak , że zgoda S. C. obejmowała jedynie kwestię odszkodowania , kiedy z treści dokumentu wynika także aprobata dla lokalizacji urządzeń energetycznych i wynikające stąd ograniczenia własności . Takie stanowisko wynika zresztą z zeznań świadka S. C. , który wprost wskazuje , że „ wyraził zgodę na wybudowanie tych linii ” , niezależnie już od intencji jakie kierowały świadkiem („ bo chciałem dostać odszkodowanie ” – k. 164) . Ponadto odszkodowanie obejmowało także kompensację szkody wywołanej samym posadowieniem słupów . Jego wysokość pozostaje poza zakresem okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia .

A. twierdził wreszcie , że dokumentu nie opatrzono datą , a tym samym nie było możliwe ustalenie kiedy jego poprzednik prawny udzielił zgody . Dokument rzeczywiście nie zawiera daty jego sporządzenia . Niemniej na podstawie całokształtu materiału dowodowego (dbałość o uzyskanie innych pozwoleń , odwołanie się w dokumencie do projektu technicznego , a nie faktycznego przebiegu linii , udzielenie zezwolenia na wstęp pracowników budujących linię) przyjmować należy , że został sporządzony przed rozpoczęciem na nieruchomości prac związanych z budową elementów linii energetycznej . S. C. zeznał zresztą , że „ budowa została rozpoczęta po tym jak wyraził zgodę ” .

Jak chodzi zaś o pismo uczestnika z dnia 26 czerwca 2013 roku to dodatkowo wskazać można tylko , że rzeczywiście prowadzono wówczas korespondencję , w której uczestnik dopuszczał ustanowienie służebności przesyłu na gruncie wnioskodawcy , ale działało się to przecież przed zasiedzeniem służebności .

Konstrukcja prawna służebności przesyłu została wprowadzona do systemu prawa cywilnego z dniem z dniem 3 sierpnia 2008 roku (art. 305¹ - 305⁴ k.c.) . Została ukształtowana z intencją potwierdzenia dotychczasowej praktyki orzeczniczej , która przyjmowała możliwość ustanowienia na nieruchomości służebności gruntowej pozwalającej na korzystanie ze znajdujących się na niej urządzeń przesyłowych przez przedsiębiorcę wykorzystującego je w swojej

działalności gospodarczej . W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 roku (III CZP 89/08) , przesądzono o samej możliwości zasiedzenia służebności gruntowej o cechach odpowiadających służebności przesyłu , uregulowanej następnie w art. art. 305¹-305⁴ k.c. W konsekwencji zatem należy oddzielić dwie konstrukcje : służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu , która mogła zostać nabyta przez zasiedzenie przed dniem 3 sierpnia 2008 roku oraz służebności przesyłu . Oba prawa mają analogiczną treść oraz pełnią te same funkcje , nie mogą być jednak utożsamiane z uwagi na różną podstawę prawną . Z perspektywy systemu prawa wprowadzenie art. 305¹ - 305⁴ k.c. oznaczało przede wszystkim uszczegółowienie obowiązujących unormowań i nie wiązało się z wprowadzeniem norm prawnych , odbiegających znacznie od norm obowiązujących wcześniej w ramach ogólnej regulacji służebności gruntowych . Powstaje w związku z tym kwestia możliwości zaliczenia do okresu posiadania służebności przesyłu okresu koniecznego do nabycia jej przez zasiedzenie , w którym przed dniem 3 sierpnia 2008 roku na nieruchomości istniał stan odpowiadający treści tego prawa . Przed tą datą posiadacz służebności władał cudzą nieruchomością w sposób właściwy dla służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu , ale wypełniający się w tych samych zachowaniach jakie są właściwe obecnej służebności przesyłu . Stąd możliwe jest zaliczenie do okresu posiadania służebności przesyłu okresu posiadania służebności gruntowej odpowiadającej jej pod względem treści . Innymi słowy, przy obliczaniu okresu posiadania służebności przesyłu uzasadnione jest zsumowanie okresu posiadania tej służebności od dnia 3 sierpnia 2008 roku oraz okresu posiadania służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przed tym dniem (tak w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 roku - III CZP 18/13) . Konsekwencją upływu tego terminu po dniu 3 sierpnia 2008 roku jest nabycie przez zasiedzenie służebności przesyłu regulowanej w art. 305¹ k.c.

Zasiedzenie służebności przesyłu jest możliwe , jeżeli polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia przez określony czas . Spełnienie przesłanek zasiedzenia służebności ocenia się na podstawie, stosowanych odpowiednio , przepisów o zasiedzeniu nieruchomości . Po myśli art. 172 § 1 i 2 k.c. posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność , jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny , zaś w przypadku istnienia złej wiary po upływie lat trzydziestu. Zgodnie z art. 336 k.c. posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten , kto nią faktycznie włada jak właściciel co oczywiście nie należy do specyfiki posiadania służebności . Sytuację faktyczną takiego posiadacza określa natomiast art. 352 k.c. - kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności , jest posiadaczem służebności .

W przedmiotowej sprawie skarżący nie negował ciągłości posiadania wykonywanego obecnie przez uczestnika i jego poprzedników prawnych , począwszy od daty przyłączenia w 1993 roku urządzeń przesyłowej linii napowietrznej kV 400 do sieci . Zebrany w sprawie materiał dowodowy nakazywał także przyjęcie , że uczestnik do chwili obecnej wykonuje faktyczne władztwo w stosunku do urządzeń wchodzących w skład tej linii na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawcy („ właściciel tych słupów przyjeżdża i je konserwuje , w tym roku byli trzy razy , przyjeżdżają też podwykonawcy ” – zeznania W. C. k. 124verte ; „ słupy są na bieżąco konserwowane , jak się jeździ na pole to widać , że pod linią są wycięte gałęzie i widać , że ktoś o te linie dba ” – zeznania świadka S. C. k. 164) .

W dobrej wierze jest posiadacz , który ma uzasadnione okolicznościami przekonanie, że służy mu prawo , które faktycznie wykonuje . Jak wspomniano , oceny dobrej wiary dokonuje się według stanu z chwili wejścia w posiadanie rzeczy . Istotne znaczenie ma więc ustalenie okoliczności towarzyszących wejściu w posiadanie przez operatora energetycznego powstałych urządzeń przesyłowych posadowionych na gruncie stanowiącym własność S. C. . Nie kwestionuje się , że przed wybudowaniem linii uzyskano niezbędne pozwolenia środowiskowe i budowlane , także zgodę właścicieli gruntów , którym przyznano odszkodowania . W momencie przyłączenia linii do sieci przedsiębiorstwo przesyłowe miało uzasadnione podstawy do przekonania , że praw właściciela nie narusza .

Zaznaczyć trzeba , że tak przed dniem 3 sierpnia 2008 roku , jak również po tej dacie , przedsiębiorca przesyłowy mógł wywodzić swoje uprawnienie do władania cudzą nieruchomością z decyzji administracyjnej wydanej na podstawie przepisów dotyczących gospodarowania nieruchomościami . W rozstrzyganej sprawie nie ujawniono aby decyzję taką wydano , a zatem przed upływem terminu zasiedzenia uczestnik nie miał prawnie zagwarantowanego uprawnienia do korzystania z gruntu wnioskodawcy .

Z tych przyczyn apelacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz przy zastosowaniu § 7 pkt 3 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013/490 tekst jednolity) . Interesy W. C. i (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. były sprzeczne . Spółka oczekiwała oddalenia wniosku o ustanowienie służebności z uwagi na nabycie tego prawa przed złożeniem wniosku . Żądanie to uwzględniono , a więc wnioskodawca ma obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez uczestnika .